

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มา และความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันตลาดที่เกิดใหม่และมีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูง คือตลาดการค้าสินค้าอาหาร กลุ่ม BRIC ซึ่งประกอบด้วยประเทศบราซิล รัสเซีย อินเดีย และจีน อีก 5 ปีข้างหน้าอาจจะกลายเป็นมหาอำนาจโลกอนาคตและเป็นผู้ขับเคลื่อนเศรษฐกิจโลกที่สำคัญ ดังนั้นประเทศไทยควรจะส่งเสริมอุตสาหกรรมอาหารเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจโลก ประกอบกับประเทศผู้ผลิตสำคัญหลายประเทศประสบปัญหาทั้งวัตถุดิบและจากภาวะภัยธรรมชาติ เช่น ประเทศผู้ผลิตรายสำคัญอย่างจีน ประสบปัญหาความปลอดภัยของอาหารที่ประเทศนำเข้าตรวจสอบพบสารตกค้างและสิ่งปลอมปนในอาหารจนเกิดวิกฤตความปลอดภัยทั้งในสินค้าประเภทประมง และปศุสัตว์ ทำให้ประเทศนำเข้าหันมานำเข้าสินค้าอาหารจากไทยทดแทนเพิ่มขึ้น เช่นสหภาพยุโรปหันมานำเข้าไก่จากไทยแทนบราซิลและยุโรปตะวันออกจากข่าวการระบาดของไข้หวัดนก ผู้ประกอบการไทยจึงต้องตื่นตัวมากขึ้น ควรพัฒนาประสิทธิภาพการผลิตเพิ่มขึ้น และพัฒนาคุณภาพของสินค้าให้มีมาตรฐานที่ดี เป็น Food Safety และต้องมีนโยบายเชิงรุกในการบุกตลาดการค้าการลงทุนสินค้าอาหาร เพื่อที่จะสามารถแข่งขันเป็นผู้ผลิตผู้ส่งออก และนำเข้าสินค้าอาหารกับกลุ่ม BRIC ได้ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2551)

อุตสาหกรรมอาหารเป็นอุตสาหกรรมลำดับแรกที่ได้รับการสนับสนุนตั้งแต่ประเทศไทยเริ่มประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ในปี พ.ศ. 2504 เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้เงินลงทุนน้อยใช้ปัจจัยการผลิตภายในประเทศเป็นส่วนใหญ่ และสามารถนำเอาทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์ของประเทศไปพัฒนาเพื่อประโยชน์ในทางอุตสาหกรรมได้มาก ทำให้ง่ายต่อการพัฒนาเพื่อการลงทุน อุตสาหกรรมอาหารเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างรายได้จากการค้าทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งมีความได้เปรียบทางด้านวัตถุดิบที่มีเพียงพอจากภาคเกษตรกรรม การขยายตัวของอุตสาหกรรมอาหารของไทยได้พัฒนาขึ้นไปอย่างต่อเนื่อง ได้แก่ การพัฒนาทางด้านการผลิตเพื่อให้ตรงกับความต้องการของผู้บริโภคมากที่สุด ทั้งด้านผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ การปรับเปลี่ยนการผลิตให้ได้ตามมาตรฐานสากล เพื่อรองรับการค้าเสรีที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ประกอบกับนโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมอาหารของภาครัฐตั้งแต่การพัฒนาในระดับฟาร์ม โรงงานแปรรูป และการตลาด ส่งผลให้

อุตสาหกรรมอาหารไทยมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ยังคงก่อให้เกิดผลเชื่อมโยงไปสู่กิจกรรมการผลิตอื่นๆ ที่เป็นอุตสาหกรรมสนับสนุน เช่น การผลิตกระป๋อง ผลิตภัณฑ์พลาสติก และลักษณะการผลิตของอุตสาหกรรมอาหารเริ่มมีการสร้างฐานการผลิตสินค้าที่ใช้เทคโนโลยี โดยการปรับโครงสร้างการผลิตสินค้าที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงขึ้นให้ทันสมัย ผู้ประกอบการของไทยเองก็ได้รับการถ่ายทอดเทคโนโลยีและพัฒนาปรับปรุงเครื่องจักรจากบริษัทที่ร่วมลงทุน เป็นการสร้างฐานเทคโนโลยีให้แข็งแรง และมีศักยภาพในการแข่งขันที่ยั่งยืนต่อไปในอนาคต จะเห็นได้ว่าการพัฒนาการผลิตสินค้า การปรับโครงสร้างการผลิตสินค้าที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงขึ้นต้องใช้เทคนิค วิธีการที่ทันสมัย และเงินลงทุนในอุตสาหกรรมค่อนข้างสูง ซึ่งจำเป็นจะต้องพึ่งพาเงินลงทุนจากภาครัฐ ภาคเอกชน และเงินลงทุนจากต่างประเทศ โดยเฉพาะเพื่อให้เกิดการเคลื่อนย้ายเทคโนโลยีจากประเทศที่เข้ามาลงทุน ดังนั้นรัฐบาลควรดำเนินนโยบายสนับสนุนให้เกิดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพื่อดึงดูดให้นักลงทุนหันมาลงทุนในภาคอุตสาหกรรมมากยิ่งขึ้น (กรมอุตสาหกรรม, 2551) โครงสร้างของอุตสาหกรรมอาหาร โดยทั่วไปแล้วแบ่งออกเป็น 12 สาขาย่อยภายใต้การจัดแบ่งของกลุ่มอุตสาหกรรมอาหาร สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย คือ เนื้อสัตว์และผลิตภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์ประมง ผัก ผลไม้สดและแปรรูป ัญพืชและผลิตภัณฑ์ เครื่องเทศ เครื่องปรุงรส นมและผลิตภัณฑ์ น้ำตาลและขนมหวาน เครื่องดื่ม ชา กาแฟ โกโก้ น้ำมันและไขมัน อาหารสัตว์ ผลิตภัณฑ์เสริมอาหารและอื่นๆ ซึ่งประเทศไทยก็เป็นประเทศผู้ผลิตและผู้ส่งออกสินค้าอาหารรายสำคัญของโลก เช่น ข้าว ผัก ผลไม้สดและแปรรูป อาหารแปรรูป เป็นต้น และมีอัตราการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องทั้งตลาดภายในและต่างประเทศ โดยตลาดภายในประเทศมีบริษัทข้ามชาติขนาดใหญ่เข้ามาลงทุน โดยใช้วัตถุดิบภายในประเทศมาผลิตเพื่อเพิ่มมูลค่าแก่สินค้า และจำหน่ายภายในประเทศเพิ่มขึ้นเนื่องจากผู้ผลิตมีความเข้าใจต่อรสนิยมของผู้บริโภค และสามารถพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีความหลากหลายตอบสนองต่อความต้องการผู้บริโภคได้ ส่วนตลาดต่างประเทศมีการขยายตัวของ การส่งออกในกลุ่มสินค้าประมง และปศุสัตว์ เนื่องจากมีความได้เปรียบด้านต้นทุนการผลิตที่ต่ำกว่าประเทศคู่แข่ง ดังนั้น การพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารของไทยจึงต้องเสริมสร้างให้อุตสาหกรรมอาหารมีโครงสร้างพื้นฐานที่เพียงพอเพื่อสนับสนุนให้สินค้าอาหารไทยสามารถแข่งขันได้เพิ่มขึ้นนอกเหนือจากวัตถุดิบที่ปัจจุบันเริ่มมีราคาสูงขึ้นและมีข้อจำกัดในด้านของแหล่งทรัพยากร (แผนแม่บทอุตสาหกรรมอาหาร, 2545)

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment: FDI) มีความสัมพันธ์กับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนา เพื่อให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในประเทศของตน โดยเฉพาะเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีความจำเป็นมากกว่าเงินลงทุนประเภทอื่น ๆ เนื่องจากมักมาพร้อมกับเทคโนโลยี และการถ่ายทอดความรู้จากต่างประเทศทำให้เกิดการพัฒนา

อุตสาหกรรมและเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน และการขยายการค้าระหว่างประเทศซึ่งนำไปสู่การพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Tanna and Topaiboon, 2003)

ปริมาณเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในภาคอุตสาหกรรมทั้งหมดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541-2551 จากตารางที่ 1.1 พบว่าในปี พ.ศ. 2544, 2543 และ 2547 อัตราการขยายตัวของการเปลี่ยนแปลงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในภาคอุตสาหกรรมสูงสุดเท่ากับร้อยละ 75.34, 56.71 และ 52.24 ตามลำดับ อัตราการขยายตัวของการเปลี่ยนแปลงในปี พ.ศ. 2550 มีอัตราที่ลดลงเล็กน้อย เกิดจากการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลก สภาวะเศรษฐกิจภายในและความไม่แน่นอนทางการเมืองในประเทศไทย และการลงทุนจากประเทศผู้ลงทุนหลัก คือ ญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา มีการลดลงค่อนข้างมาก แต่ในปี พ.ศ. 2551 อัตราการขยายตัวของการเปลี่ยนแปลงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในภาคอุตสาหกรรมปรับตัวสูงขึ้น ปริมาณเงินลงทุน 5 ประเทศแรกที่มีการลงทุนรวมในภาคอุตสาหกรรมมากที่สุด ประเทศญี่ปุ่น, สิงคโปร์, สหรัฐอเมริกา, ฮองกง และสหราชอาณาจักร มีปริมาณเงินลงทุนเท่ากับ 896,938.37 ล้านบาท 625,653.17 ล้านบาท 260,234.76 ล้านบาท 99,684.04 ล้านบาท 89,451.80 ล้านบาท ตามลำดับ ขณะที่ปริมาณเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในภาคอุตสาหกรรมอาหารของประเทศไทยมีอัตราการขยายตัวของการเปลี่ยนแปลงการลงทุนในปี พ.ศ. 2546, 2549 และ 2551 เท่ากับร้อยละ 1,121.95, 545.49 และ 109.53 ตามลำดับ ปัจจุบันปี พ.ศ. 2551 อัตราการขยายตัวของการเปลี่ยนแปลงการลงทุนเพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้านี้เท่ากับร้อยละ 109.53 สัดส่วนของปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในภาคอุตสาหกรรมอาหารเทียบกับภาคอุตสาหกรรมทั้งหมดเป็นสัดส่วนโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น เนื่องด้วยการเข้ามาลงทุนของนักลงทุนในภาคอุตสาหกรรมอาหารมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เนื่องจากอุตสาหกรรมอาหารยังคงผลิตอาหารเพื่อบริโภค และส่งออกอย่างต่อเนื่อง

ภาวะการณ์การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมอาหารของประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541-2551 จากตารางที่ 1.1 ปริมาณเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภาคอุตสาหกรรมอาหารของประเทศไทย ช่วงที่มีการลงทุนลดต่ำที่สุด คือ ปี 2548 เนื่องจากได้ประสบกับปัญหาในการแข่งขันทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ สินค้าราคาถูกจากจีน อุตสาหกรรมที่อยู่ในภาวะชะลอตัว ได้แก่ อุตสาหกรรมอาหารสัตว์ ฟาร์มเลี้ยงไก่เนื้อ และผลิตภัณฑ์พลาสติก และในปี 2549 มูลค่าการลงทุนได้เพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากผลผลิตภาคอุตสาหกรรม และอัตราการใช้จ่ายการผลิตในหลายอุตสาหกรรม ที่อยู่ในระดับสูง ทำให้มีความต้องการลงทุนเพื่อขยายกำลังการผลิตเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอุตสาหกรรมที่มีการผลิตเพื่อส่งออก และอุตสาหกรรมหลักที่ขยายตัวได้ดีประกอบด้วย อุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม

ตารางที่ 1.1 เปรียบเทียบปริมาณเงินลงทุนโดยตรงสุทธิจากต่างประเทศในภาคอุตสาหกรรมทั้งหมด
ต่อภาคอุตสาหกรรมอาหาร ปี พ.ศ. 2541-2551

(หน่วย: ล้านบาท)

ปี	ภาคอุตสาหกรรม ทั้งหมด	Growth rate (%)	ภาคอุตสาหกรรม อาหาร	Growth rate (%)	สัดส่วน (%)
2541	89,562.58	-	3,037.41	-	3.39
2542	47,948.60	-46.46	3,523.36	16.00	7.35
2543	75,138.39	56.71	3,775.56	7.16	5.02
2544	131,748.51	75.34	6,924.99	83.42	5.26
2545	79,394.80	-39.74	892.76	-87.11	1.12
2546	99,727.00	25.61	10,909.12	1,121.95	10.94
2547	151,827.31	52.24	13,588.08	24.56	8.95
2548	138,150.57	-9.01	-998.65	-107.35	-0.72
2549	153,594.02	11.18	4,448.92	545.49	2.90
2550	126,040.87	-17.94	3,875.54	-12.89	3.07
2551	146,232.02	16.02	8,120.23	109.53	5.55
รวม	2,586,001.01		58,097.32		

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2551

ในสถานการณ์เศรษฐกิจซบเซา อุตสาหกรรมหลักต่างๆ ได้รับผลกระทบอย่างมาก เช่น อุตสาหกรรมเหล็ก อุตสาหกรรมสิ่งทอ เป็นต้น เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาซบเซา ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจประเทศอื่นๆ อย่างมาก และสถานการณ์การเมืองของประเทศไทย ก็ส่งผลทำให้นักลงทุนขาดความเชื่อมั่น เกิดการชะลอการลงทุนในโครงการต่างๆ สำหรับอุตสาหกรรมอาหาร เป็นอุตสาหกรรมที่ไม่ได้รับความกระทบ กระเทือนจากสภาพเศรษฐกิจในประเทศต่างๆ มากนัก และยังสามารถสร้างรายได้สู่ประเทศไทยได้มากขึ้น

ตารางที่ 1.2 สัดส่วนมูลค่าการส่งออกของภาคอุตสาหกรรมอาหารกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศไทย ปี พ.ศ. 2541-2551

(หน่วย: ล้านบาท)

ปี	ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ	มูลค่าการส่งออกของภาคอุตสาหกรรมอาหาร	สัดส่วน (%)
2541	4,626,447	202,596.60	4.38
2542	4,637,079	204,597.30	4.41
2543	4,922,731	228,637.00	4.64
2544	5,133,502	328,287.04	6.39
2545	5,450,643	322,841.65	5.92
2546	5,917,369	479,167.00	8.10
2547	6,489,476	296,508.00	4.57
2548	7,092,893	520,881.00	7.34
2549	7,841,297	563,911.00	7.19
2550	8,493,311	617,620.00	7.27
2551	9,104,959	805,152.00	8.84
รวม	61,216,396	4,570,199.00	

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2551, กรมการค้า กระทรวงพาณิชย์ พ.ศ. 2551

จากตารางที่ 1.2 สัดส่วนมูลค่าการส่งออกสินค้าอาหารต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศไทย มีสัดส่วนที่เพิ่มขึ้น เนื่องจากสินค้าอาหารของประเทศยังคงเป็นที่ต้องการของตลาดโลก ที่มาทั้งเอกลักษณ์ของรสชาติอาหารที่คนทั้งโลกนิยม ร่วมด้วยรัฐบาลยังสนับสนุนและผลักดันให้อุตสาหกรรมเติบโตเพิ่มขึ้น หากมีการเพิ่มเงินทุนจากต่างประเทศเป็นทางที่ทำให้เกิดการพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยี พัฒนาคุณภาพสินค้าให้ได้มาตรฐาน การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเป็นส่วนสำคัญ ดังนั้นการพยากรณ์การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ จะทำให้รู้ทิศทางการลงทุนในอุตสาหกรรมอาหารและปัจจัยที่ทำให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพิ่มขึ้น หรือลดลงได้ อย่างเช่นตารางที่ 1 ปริมาณเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภาคอุตสาหกรรมอาหาร ปี พ.ศ. 2541-2551 มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในปี 2548 มีมูลค่า -998.65 ล้านบาท ลดลงจากปีที่แล้ว และเพิ่มขึ้นในปีต่อมา 4448.92 ล้านบาท 3875.54 ล้านบาท 8120.23 ล้านบาท ตามลำดับ

การศึกษาการพยากรณ์การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมอาหารของประเทศไทย เพราะว่ากลุ่ม BRIC ตลาดที่เกิดขึ้นใหม่และมีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูง คือตลาดการค้าสินค้าอาหาร จึงเป็นที่น่าสนใจในการศึกษา โดยศึกษาปัจจัยของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมอาหารว่ามีปัจจัยใดบ้างที่มีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมอาหารของประเทศไทย และศึกษาทิศทางการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมอาหารของประเทศไทย โดยการพยากรณ์การลงทุนในอุตสาหกรรมอาหารของประเทศไทย เพื่อช่วยให้ภาครัฐใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการดำเนินการลงทุน และมาตรการต่างๆ ที่เอื้ออำนวยต่อการลงทุนในอุตสาหกรรมอาหาร และปรับปรุงแก้ไขกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการลงทุน แก้ไขสภาพเศรษฐกิจให้มีความน่าเชื่อถือและมั่นคง เพื่อดึงดูดนักลงทุนต่างชาติให้เหมาะสมและสามารถแข่งขันกับประเทศต่างๆ ได้ และพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารให้ผลิตอาหารที่ได้มาตรฐานสู่ตลาดโลก

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 1.2.1 เพื่อศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมอาหารของประเทศไทย
- 1.2.2 เพื่อศึกษาการพยากรณ์การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมอาหารของประเทศไทย

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

การศึกษาการพยากรณ์การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมอาหารของประเทศไทยจะสามารถช่วยทำให้ทราบถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการลงทุน และการตัดสินใจลงทุนของนักลงทุนชาวต่างชาติ ตลอดจนผลกระทบต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการลงทุนดังกล่าว ซึ่งจะช่วยให้ภาครัฐและภาคเอกชนในส่วนของอุตสาหกรรมอาหารใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการดำเนินการ และปรับปรุงสิ่งต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศในภาคอุตสาหกรรมอาหาร และการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมอาหารให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.4 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงการพยากรณ์การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมอาหารของประเทศไทย ศึกษาถึงลักษณะ และโครงสร้างทั่วไปของการลงทุนในอุตสาหกรรมอาหาร โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) ที่เป็นการรวบรวมข้อมูลจากบทความ วารสาร เอกสาร งานวิจัยของหน่วยงานต่างๆ สถิติต่างๆ งานวิจัยจากห้องสมุดคณะเศรษฐศาสตร์ และสำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมอาหารของประเทศไทยและทำการศึกษาในช่วงปี พ.ศ. 2541 – 2551 ระยะเวลา 11 ปี เก็บข้อมูลเป็นรายเดือน เนื่องจากข้อจำกัดของข้อมูลการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ แยกเป็นรายประเทศจากหน่วยดุลการชำระเงิน ของธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ปรับปรุงการเก็บรวบรวมข้อมูลรายเดือน และอนุญาตให้เผยแพร่ได้ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2541

1.5 นิยามศัพท์

การลงทุน หมายถึง ทางเลือกที่บุคคลแต่ละคนจะใช้จ่ายเงินสดในปัจจุบัน โดยมุ่งหวังจะได้รับผลตอบแทนจากการใช้จ่ายนั้นในอนาคต ผู้ลงทุนจะต้องยอมรับว่าเงินสดหรือผลตอบแทนส่วนต่างที่จะได้รับคืนนั้นอาจจะได้กำไรหรือขาดทุน ซึ่งจะสามารถชดเชยระยะเวลา อัตราเงินเฟ้อ และความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างคุ้มค่า ในการลงทุนจึงต้องมีการพิจารณาอย่างรอบคอบ และศึกษาหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างดี เพื่อให้ได้รับผลตอบแทนตามที่คาดหวังไว้หรือลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการลงทุน

การผลิต หมายถึง ขบวนการเปลี่ยนแปลงหรือแปรรูปปัจจัยการผลิตต่างๆ ให้เป็นผลผลิตที่เรียกว่าสินค้าและบริการ

ผู้ผลิต หมายถึง หน่วยผลิต หรือบริษัทธุรกิจ(Firm) ที่ทำหน้าที่ผลิตและขายสินค้าและบริการ อาจเป็นบุคคลหนึ่ง หรือหลายคนในรูปของห้างหุ้นส่วน หรือบริษัทก็ได้

อุตสาหกรรม หมายถึง กลุ่มผู้ผลิตหรือธุรกิจที่ประกอบกิจการในการผลิตสินค้าและบริการประเภทเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน ซึ่งจำนวนของผู้ผลิตในอุตสาหกรรมเดียวกันจะมีผลต่อการแข่งขันระหว่างผู้ผลิตทั้งหลายเหล่านั้นในการจำหน่ายสินค้าของตน

อุตสาหกรรมอาหาร หมายถึง อุตสาหกรรมที่นำผลผลิตจากภาคเกษตร ซึ่งได้แก่ ผลผลิตจากพืช ปศุสัตว์ และประมง มาใช้เป็นวัตถุดิบหลักในการผลิต โดยอาศัยเทคโนโลยีต่างๆ ในกระบวนการผลิตเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่สะดวกต่อการบริโภค หรือการนำไปใช้ในขั้นต่อไป และเป็นการยืดอายุการ

เก็บรักษาผลผลิตจากพืช ปศุสัตว์ และประมง โดยผ่านกระบวนการแปรรูปขั้นต้น หรือขั้นกลางเป็นสินค้าสำเร็จรูป หรือขั้นปลายที่เป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป

ดัชนีราคาผู้บริโภค (Consumer Price Index: CPI) หมายถึง ตัวเลขทางสถิติที่ใช้วัดการเปลี่ยนแปลงของราคาสินค้าและบริการที่ครอบคลุมหรือผู้บริโภคซื้อหามาบริโภคเป็นประจำ ในปัจจุบันเปรียบเทียบกับราคาในปีที่กำหนดไว้เป็นปีฐาน

ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม (Manufacturing Production Index) หมายถึงดัชนีที่บอกระดับการผลิตของภาคอุตสาหกรรม เปรียบเทียบกับการเปลี่ยนแปลงเดือน ต่อเดือน และมีการเปรียบเทียบกับข้อมูลดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม ของปีฐาน พ.ศ. 2538

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved